

Iets over wilde paarden.

Waarschijnlijk zouden wij beter zeggen verwilderde paarden, want de meeste geleerden beweren, dat de wilde voorvaders der getemde paarden niet meer aanwezig zijn. Anderen zeggen dat de Tarpans, de kleine paarden, die in de Russische vlakte vrij rond loopen, nog echte wilde paarden zijn. Maar dan die paardenkudden in Amerika, in Azië, in Europa ook, zijn die dan niet wild? vraagt ge wellicht. Een enkel voorbeeld zal ons het antwoord geven.

Toen Columbus in 1492 Amerika ontdekt had, vestigden zich vele Spanjaarden in die nieuwe wereld. Ze troffen er geen paarden aan en toen nu uit het vaderland deze dieren naar de nieuwe streken waren overgebracht, werden ze door de inboorlingen met nieuwsgierigheid en schrik ontvangen. Velen meenden, dat ruiter en paard één wezen uitmaakten.

Nu echter leven in de Amerikaansche vlakten vele paarden in 't wild. Van waar zijn deze dieren afkomstig?

De Spanjaarden werden dikwijls uit hun nederzettingen verdreven en moesten have en goed achterlaten.

Talrijke huisdieren, waaronder ook paarden bleven vrij rond loopen, vermenigvuldigden zich en zij en ook hun afstammelingen verwilderden.

En zoo zijn de meeste paarden, die in 't wild leven, nakomelingen van achtergelaten tamme dieren, met uitzondering, zooals we reeds hoorden der tarpans.

Deze paarden vereenigen zich tot groote troepen. Als het verdroogde gras der Amerikaansche prairie een prooi der vlammen

wordt en de vuurzee snel voortloeit, dan rennen die kudden verschrikt weg, niet ziende, niet hoorende, alle krachten inspannende om het vernielend element te ontkomen. Wee de jager of de dieren welke door de snuivende rossen ingehaald en onder de hoeven vertrappeld worden!

In de Hongaarsche poesten komen kudden van half wilde paarden voor, welke door een ruiter-herder gehoed worden. De poeste is een boomlooze vlakte, waar door niets het uitzicht belemmerd wordt. Men ontwaart slechts eene langen zwengel eener bron, eene uitgehouden boomstam, waaruit 't vee drinkt en misschien aan den gezichtseinder eene torenspits.

De bodem is alleen met wat gras bedekt, dat 's zomers door de droogte dor wordt, maar in den Herfst, dank aan den verkwikkenden regen, uitspruit. Wel werden in sommige streken akkers aangelegd en daar wordt het oog moe van het turen op de onafzienbare korenvelden.

De bewoners dier vlakten zijn Maggyaren.

De weinige dorpen zien er zeer armzalig uit en doen nog denken aan de kampen van tenten, waarin de voorouders der Maggyaren leefden. Alle huisjes zijn op dezelfde wijze gebouwd en staan in twee lange rijen. Die voorouders waren nomaden, een volk dat een zwervend leven leidde; want hadden de kudden een gewest afgeknaagd dan werden ze naar een nieuwe streek gevoerd. Het karakter dier oude Maggyaren is nog 't best bewaard bij de herders. Op den naakten rug van hun ros gezeten, zonder teugels, snellen ze over de vlakte, één schijnende met hun paarden.

De paardendrijver jaagt zijn kudden waar er voedsel is. Soms kost het hem groote inspanning de dieren bijeen te houden. Maar nog meer wordt er van hem gevergd als hij de verwilderde paarden temmen moet.

Behoedzaam nadert hij dan het ros, dat hij uitgekozen heeft. Met vriendelijke woorden poogt hij het te lokken. Maar nauwelijks voelt het beest zijn hand of het trilt, werpt den kop omhoog... te laat echter, de koene ruiter zit op zijn rug en grijpt de manen.

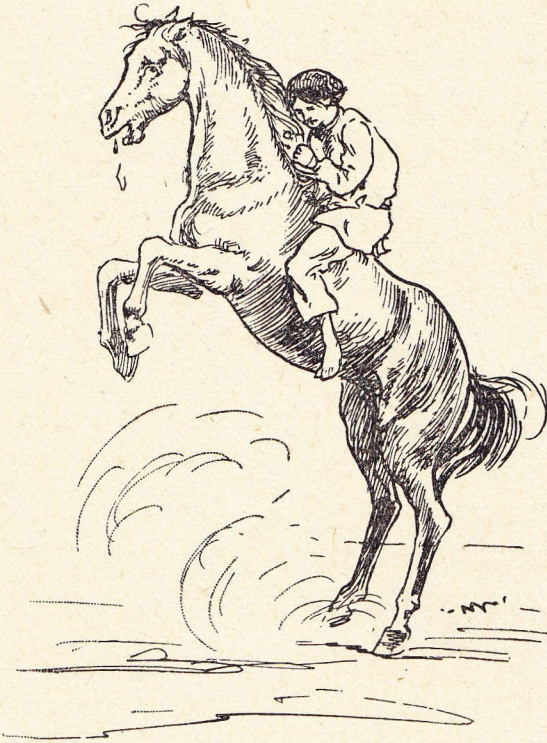
Het paard voelt dien ongewonen last en wil hem afgooien. Het werpt den kop achterover, steigert en staat op de achterste pooten. De

Maggyaar is hierop bedacht en laat zich niet naar beneden smijten. Het dier springt voorover, wendt zich links, rechts, draait, huppelt, slaat de achterpooten omhoog... nutteloos echter: de ruiter blijft zitten.

Het paard wordt nog woedender, werpt zich ten gronde... maar

de temmer heeft bliksem-snel zijn beenen opgeheven en, als het dier weer over-eind springt, zit hij nog ongedeed op den rug.

Het ros snelt vooruit, het draaft; de Maggyaar weet, dat de overwinning nu zeker is. Uitgeput stort het dier neer, zijn meester legt het een gebit aan en voert het mee. Het gehoorzaamt volkomen, wendt en draait zich, zooals zijn ruiter het gebiedt, en als het eindelijk op stal staat, gaat de koene drijver een nieuw paard uitzoeken, dat heden

nog of morgen op dezelfde wijze getemd moet worden.

* *
* *

Wil de vlaktebewoner een wild paard vangen, dat nog geheel vrij rondloopt, dan bedient hij zich gewoonlijk van een lasso, een lange koord met een strop aan 't eene uiteinde. Die strop wordt het opgejaagde dier om den hals geworpen, terwijl de jager 't ander einde stevig in de hand houdt of aan zijn zadelknop bevestigt.

Het paard wil wegsnellen, doch weerhouden door 't verraderlijk touw, stort het neer als een buit voor den veroveraar.

Soms gebruikt men ook den bolas. Dit toestel bestaat uit riemen en is voorzien van een looden kogel. Men slingert den bolas rond de pooten der paarden, welke dan struikelen en vallen.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

